

skoppen“, er allerede tilstrækkelig til at vise, at der ikke gives nogen Lovhjemmel paa dette Punkt til at bestride, at der er Plads for et Skøn. Sammenholdes det med de ubestemte Udtryk „skikket og værdig“, vil det ogsaa vise sig rigtigt. Men allerede Ordene „finder Skoledirektionen o. s. v.“ henvise os, som sagt, i egentligste Forstand til et Skøn, saaledes at det ærede Medlem ikke kan hævde, at Autoriteternes Skøn skulde være udelukket. Jeg ønsker ikke at komme videre ind paa disse Detailler, men jeg siger kun, at saa længe man ikke har forsøgt at æske Højesterets Afgørelse med Hensyn til dette Spørgsmaal, er Enkeltmand ganske uberettiget til at kuldkastrer den Fortolkning, som nu er gjort gældende i saa mange Aar siden 1856, og som ikke i praktisk Henseende har ført til Ulemper for nogen. Derfor siger jeg som min personlige Overbevisning, at naar denne Sag strander paa dette Skær, har jeg al Grund til at tro, at den virkelig er strandet, fordi det ærede Medlems Meningsfæller nede i Folketinget i Virkeligheden slet ikke have ønsket denne Lov. Jeg tror, at enhver af de ærede Medlemmer vil kunne paaberaabe sig mangfoldige Udtalelser fra enkelte Mænd dernede med Hensyn til, hvor lidt Pris man sætter paa denne Lov, og i hvor ringe Grad man undte Skolelærerne en Forbedring i deres Stilling. Man vil ogsaa erindre, hvor hyppig den Anskuelse er kommen frem der: Skolelærerne have det jo ganske godt, hvorfor skal der ydes saa mange Penge til dem. Jeg tror, at efter at Sagen er kommen paa dette Stadium, vil den ogsaa blive staaende der i adskillige Aar, og jeg vil da sige — og sige det som en af dem, der have sat noget ind paa at gennemføre denne Sag — at det er min Overbevisning, at Sagen er strandet, fordi det dominerende Parti i det andet Ting i Virkeligheden ikke ønskede at faa denne Lov.

Indenrigsministeren (Bardenfleth): Jeg skal indskrænke mig til paa min fraværende Kollega Kultusministerens Vegne at udtale hans oprigtige Beklagelse og Skuffelse over at se, hvad det sikkert bærer hen til, nemlig, at det foreliggende Lovforslag vil blive vedtaget i forskellig Form i de to Ting. Det maa saa meget mere beklages, som det, efter hvad den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, tilsyneladende kun er Smaa-ting, der ligge de to Ting imellem. De Udtalelser, som fremkom fra det ærede 4de Medlem for 9de Kreds (S. Jensen), give mig dog Anledning til at fremkomme med

en særlig Beklagelse paa min Kollegas Vegne, fordi det ærede Medlem lod skinne igennem, at det, som laa i Vejen for denne Lovs Gennemførelse, var et Principspørgsmaal. Man havde, som det ærede Medlem udtalte, faaet Erfaring for, at Administrationen var gaaet de kommunale Myndigheder for nær. Det var Kampen mellem de administrative og de kommunale Myndigheder, som her maatte finde sin Afgørelse. Hvis det virkelig er Tilfældet, er der ganske sikkert Grund til at beklage, at vi ere komne der, hvor vi nu staa, og der vil saa kun være ganske overordentlig ringe Udsigt til i Fremtiden at kunne føre denne Sag til Ende. Jeg haaber derfor, at det ærede Medlem ikke har kunnet tale paa sit Partis Vegne, og jeg finder ikke Anledning til at komme nærmere ind paa det ærede Medlems Udtalelser. Angaaende det Spørgsmaal, som særlig ligger Tingene imellem, nemlig Kaldesspørgsmaalet, kan jeg i flere Henseender henholde mig til, hvad den ærede sidste Taler har udtalt, men hvis det er Tilfældet, at det er et Principspørgsmaal, som ligger bag ved den Indstilling fra Flertallet i Fællesudvalget, er der ganske vist ingen Udsigt til denne Sags Gennemførelse.

S. Jensen: Jeg skal først gøre et Par Bemærkninger til det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Holch). Det er meget rigtigt, at jeg har udtalt, at de mange varme Ønsker ved Sagens Paabegyndelse for 2 Aar siden stode i Forhold til de Beklagelser, der nu fremkomme, men deri laa slet ikke nogen Beskyldning for, at nogen ikke skulde mene disse Ønsker eller Beklagelser. Min Mening var, at de hjalp lige meget; Ønskerne havde ikke hjulpet, og Beklagelserne vilde heller ikke hjælpe. Det kunde selvfølgelig ikke falde mig ind at sigte nogen af de ærede Kolleger her i Tinget for ikke at mene det, naar de have udtalt saadanne Ønsker. Men naar jeg nu har givet denne Erklæring, undrer det mig, at det ærede Medlem nu har rejst den Beskyldning mod Folketinget, at Loven er strandet paa Folketingets Uvilje, fordi det ikke vilde have Loven. Hvorledes vil det ærede Medlem kunne bevise, at det er af den Grund? Saa kunde jeg meget bedre forstaa den højtærede Minister, som holdt sig til, hvad jeg havde sagt laa bag ved denne Kamp, at det i Virkeligheden var meget mere end Smaa-ting, at det ligefrem var et forskelligt Princip. — Saa nævnte det ærede Medlem, at han fandt det billigt, at Staten, naar den skulde give et større